

Rīgas 40. vidusskola

Latvijas drošība un aizsardzība - ikvienas valsts patriota goda lieta: ko Latvijas drošības labā varu darīt es?

Darba autors:
Germans Murins
12. klase

Mīlēt Dzimteni – goda lieta.

Jau daudzus gadu simtus pie Baltijas jūras atrodas neliela, bet ļoti skaista zeme, kuru neskar ne spēcīgas zemestrīces, ne lieli plūdi. Tā ir mana Dzimtene Latvija. Gan dziedot dziesmas, gan kopjot zemi, savu neatkarību un brīvību sargā Latvijā dzīvojošie ļaudis. Tomēr zem varenajiem Latvijas ozoliem, baltajiem bērziem un smaržīgajām liepām miers nekad nav bijis ilgstošs. Vienmēr šo zemi kāds iekāroja un iekaroja, jo tas ir bijis gards kumosīnš svešām varām. Nemitīgās cīņas par brīvību tika apdziedātas daudzās tautasdziesmās un karavīru dziesmās. Tajās karavīri izdziedāja mīlestību pret savu Tēvzemi un sāpes par zaudētajām dzīvībām.

Es karā aiziedams,
Krustu cirtu ozolā,
Lai neraud tēvs māmiņa,
Lai raud krustiņš ozolā.

Tautasdziesmās ir stāstīts, kā karavīrs ar vairogu un zobenu ir stāvējis uz robežām, sargājot savu zemi, bet nav tādu tautasdziesmu, kas stāsta par svešu zemju iekārošanu vai to iekārošanu. Vēsturiski ilgo cīņu pieredze ir veidojusi latviešu tautas mentalitāti un raksturu, jo skaitliski nelielajai tautai jau sirmā senatnē bija vienmēr jābūt gatavai sevi aizsargāt. Katrs cilvēks -strādnieks, zemnieks, jūrnieks-, kas, nebūdam karavīrs, vienmēr bija gatavs cīnīties par brīvību. Kara māksla un stratēģija gadsimtu cīņās kļuvusi par mūsu tautas dzīves neatņemamu daļu. Garlībs Merķelis grāmatā "Latvieši" raksta: "Tauta ir guļošs lauva pie valdnieka kājām. Sargies, valdniek, kad lauva modīsies!"

Spilgts vēsturisks piemērs tautas varoņgaram ir notikumi Cēsu kaujās. Ir saglabāties dokumentāls stāstījums par šiem vēsturiskajiem notikumiem, kad kaujām ar ienaidnieku tika apmācīta Cēsu skolnieku rota. Šie drosmīgie zēni, skolnieku rota, bez zināšanām par kara stratēģiju un bez kauju pieredzes, bija izcili karavīri. Puikas, vēl mācoties kara mākslu, jau prata pārsteigt izglītoto virsnieku.

Ir pagājuši daudzi gadi, bet 20.gs vēsturiskie notikumi un smagās okupācijas pieredzei ir jāklūst par labu mācību šodienai, domājot par aizsardzības stratēģiju. Arī šodien, kad Baltijā notiek tikai kuru kari, mūsu kaimiņu lielvalsts kāre pēc Latvijas nav mazinājusies. To mēs redzam katru gadu 9.maijā, kad kaimiņos „Sarkanajā laukumā” tiek demonstrēta atklāta agresija un "kara bruņumašīnās" tiek „pielieta kārtējā deva degvielas”. Tāpēc, lai rūpētos par mūsu Dzimtenes drošību, labi jāzina lielā kaimiņa vēsture, labi jāpazīst svešā mentalitāte un jāizprot viņu domāšana.

Bija laiks, kad miermīlīgajā, dziesmotajā cīņā par brīvību, trīs Baltijas tautas spēja sadoties rokās Baltijas ceļā. Domājot par to, prātā nāk lielais Ķīnas mūris, kas gadu tūkstošiem aizsargā savu zemi no svešzemju iebrucējiem. Šāds mūris šodien pasargāt nevienu nespētu. Jāveido cits, savs mūris, tāpēc Baltijas tautām būtu jāspēj atkal sadoties rokās. Tikai šoreiz gan idejiski, gan juridiski, gan politiski. Visas trīs - Latvija, Igaunija, Lietuva - varētu veidot vienotu Baltijas valsti, ar vienu stipru armiju un vienotu robežu. Šāda apvienošanās dotu lielāku drošību nekā „Lielais Ķīnas” mūris. Protams, mēs skaitliski vēl arvien nespētu sacensties ar varenajām valstīm. Tomēr, tad augtu mūsu pašapziņa un cieņa citu tautu acīs. Pulkā vienmēr ir drošāk un ekonomiski izdevīgāk.

Baltijas vienotajā armijā vieglāk būtu risināt daudzus uzdevumus un problēmas. Tomēr nedomāju, ka būtu lietderīgi ieviest obligāto karadienestu, jo profesionāļu armija var nodrošināt augstāku militārās tehnikas, bruņojuma un izglītības līmeni. Svarīga ir katra karavīra motivācija, bet to var nodrošināt tikai laba izglītība un patriotiskā audzināšana. Nesen kāds žurnālists teica, ka laiks aizmirst pāridarījumu un jāsāk dzīvot no jauna. Bet, vai ozols var augt bez saknēm?

Es piekrītu Raiņa vārdiem: " Kas pagātni pētī, tas nākotni svētī." Ieročiem un bruņojumam jābūt gudru, motivētu karavīru rokās. Bet armija un bruņojums nav vienīgais drošības garants. Diezgan bezcerīgi ir domāt par drošību, redzot mūsu divkopienu valsts atšķirīgos uzskatus un nevienprātību gan politikā, gan sabiedriskajās attiecībās. Manuprāt, šeit sava vaina jāuzņemas arī mūsu valdībai un likumdevējiem, jo ne tikai pierobežā dzīvojošie, bet arī vēl viena daļa, no valstī dzīvojošajiem, atrodas atšķirīgās un ļoti pretrunīgās informācijas telpās.

Pretrunīgā informācijā augam un dzīvojam arī mēs - jaunieši. Mūsu uzskatus viedo ne tikai vēstures mācību grāmatas, bet arī plašsaziņas līdzekļi. Ja latvieši lepojas ar Dziesmusvētkiem, Mārtiņdienu, Jāņiem, Lāčplēša dienu un daudziem citiem svētkiem un tradīcijām, tad mazākumtautību ļaudis satiekas, izklaidējas un izjūt kopības sajūtu tieši 9.maijā. Šajā dienā satiekas „savējie”. Viņiem dažreiz tiek piemirsts iemesls, kāpēc sanākuši kopā, un tas, ka viņiem būtu jādomā par kritušajiem un par smagi izcīnīto uzvaru. Tomēr viņi satiekas, lai "sevi parādītu un uz citiem paskatītos." Arī mani paziņas 9.maijā aiziet pie Uzvaras pieminekļa un satiekas ar līdzīgi domājošajiem. Tāpēc kultūras darbiniekiem, māksliniekiem, skolām un likumdevējiem jādomā, kādi svētki, kultūras pasākumi un sporta aktivitātes varētu vienot Latvijas iedzīvotājus un kādas tradīcijas vajadzētu kopt, lai jaunie cilvēki augtu par savas zemes patriotiem.

Man ļoti žēl, ka vienaudžu, krieviski runājošo jauniešu vidē, gandrīz nav zināšanu par jaunsargiem, par šīs kustības aktivitātēm un vēsturi. Vai bez šīm zināšanām mēs būsīm

motivēti dienēt Latvijas armijā un būsīm sagatavoti Latvijas aizsardzībai?

Ja mums skolēniem tiktu dota iespēja iestādīt varenu ozolu rindu gar Latvijas robežu, tad mūsu zeme katram no mums kļūtu daudz mīļāka, tuvāka un svarīgāka. Gara spēks ir varenāks par armiju, jo katrai armijai jābūt bruņotai vispirms ar gara spēku. Pat karaspēks bez gara spēka vienmēr būs nevarīgs.

Lai kā mums modernajiem jauniešiem negribas atzīt, tomēr mēs dzīvojam vienotā Eiropā, bet Eiropas kultūras pamatā ir kristīgās vērtības. Šīs patiesības atzīšana palīdzētu mums veidot cieņu iedzīvotāju starpā, jo bez cieņas un sapratnes nav iedomājama valsts drošība un miers. Grāmatu grāmatā „Bībele” ir teikts: "Kas zobenu pacels, tas no zobena kritīs”.

Arī mans, tāpat kā katra pilsoņa pienākums, ir rūpēties par mieru un drošību. Esmu nolēmis studēt medicīnu, savu dzīvi un darbu veltīt cilvēku veselībai, jo tā es spēšu palīdzēt arī karavīriem būt ne tikai stipriem, bet arī veseliem. Tad viņi varēs kalpot savai Dzimtenei un sargāt mūsu brīvību un mieru.

Pasaulē joprojām ir daudz problēmu. Traģiskie notikumi Ukrainā, problēmas Gruzijā, terora akti Eiropas valstīs rada satraukumu par mieru un drošību arī mūsu zemē. Neaizmirsīsim, ka Latvijas karogs tagad lepni plīvo citu brīvo karogu vidū Eiropas Savienībā. Latvija tāpat kā tās karogs tagad atrodas draugu pulkā. Drošības un brīvības apsoliņums ir ieausts mūsu karoga baltajā joslā. Tas simbolizē garīgumu un dvēseles tikumu. Dzejnieks Edvards Virza rakstīja: "...Karogs sarkanbaltisarkans vējos atraisījies skrej.... Skrej pa priekšu pulkiem kaujā, brīvs pats, brīvus dari mūs. Līdz ar sauli saules mūžu tavai tautai dzīvot būs!"

Labie, gudrie skolotāji, brašie Latvijas karavīri, visi krietnie ļaudis, palīdziet mums jauniešiem augt gudriem, veseliem un garā stipriem, lai mēs kļūtu par balto svītru karogā, lai Latvijā dārdētu tikai dziesmu kari.